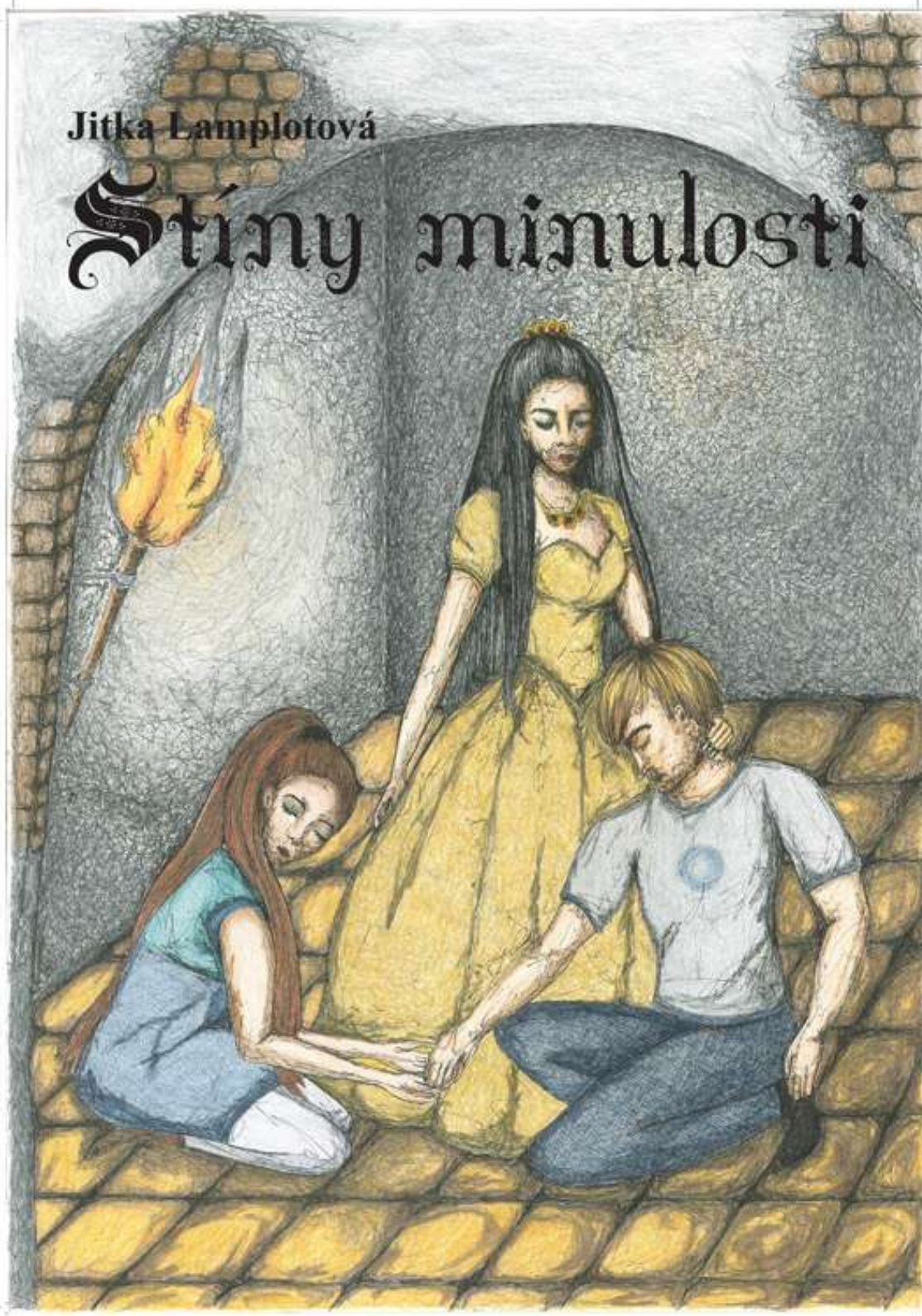


Jitka Lamplotová

Stíny minulosti



Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2016

© Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-7548-009-5 (pdf)

ISBN 978-80-7548-010-1 (ePub)

ISBN 978-80-7548-0111-8 (MOBI)

Ačkoliv se příběh odehrává v reálných městech světa, většina míst je smyšlených a neodpovídají skutečnosti.

Oxford, současnost (2011)

Pípání budíku se hlasitě rozléhalo místností. Dívka, spící schoulená na své posteli, sebou vylekaně škubla. Automaticky plácla rukou na místo vedle sebe, a pak se žalostným zaupněním otevřela oči. Všechno to byl jen sen. Krásná iluze vytvořená jejím mozkem. Místo vedle ní bylo prázdné a studené. Rozčileně vypnula mobil, na kterém měla nastavené buzení. Zlobila se, že musí vstávat. Neměla dobrou náladu.

„Tři týdny,“ bručela si pro sebe, když se oblékala.

Pro Kelly Davisovou začínal nový pracovní týden, ale ona tomu nepřikládala příliš velkou váhu. Odpoledne ji čekala zkouška a ani z té si nedělala těžkou hlavu. Veškerý její náhled na svět změnil sobotní večer. Večer, kdy dostala jeden z neúžasnějších, a zároveň nejděsivějších dárků k narozeninám ve svém životě. Konečně se dozvěděla pravdu o muži, ke kterému tak nečekaně zahořela láskou.

„Je upír,“ vrtěla nevěřicně hlavou. Stále si to jen stěží přiznávala, ale jeho nebijící srdce bylo jedním z mnoha důkazů, které jí pro své tvrzení poskytl. Lee Carpenter, její kolega a až nehorázně sexy a přitažlivý muž, byl přes dvě stě let starým stvořením temnot s minulostí černější, než bylo její sako, které na sebe právě oblékala.

„Tři neděle! Co si sakra myslí?!“ Kelly rozčilovalo, že ji Lee a Sheila nechali na tak dlouhou dobu o samotě. Teprve včera ráno se s Leem rozloučila, a už se jí stýskalo. O to horší pro ni bylo pomýšlení, že mu nesmí ani zavolat. Zakázal jí to. Prý pro to, aby měla čas si všechno v klidu promyslet. Naštěstí může být v kontaktu alespoň se Sheilou. Od ní teď netrpělivě očekávala zprávu, že v pořádku přistáli v New Yorku.

„Kelly! Ty dneska nevstáváš?!“ ozval se z přízemí matčin rozčilený hlas.

„Už jdu!“ zavolala na ni dívka a ještě zkontrolovala, že Leeovy deníky jsou v bezpečí schované v její skříni mezi haldou luxusního oblečení. Neměla odvahu je nosit nikde s sebou, i když věděla, že by na čtení měla času dost. Obavy, že by někdo mohl zjistit, co to vlastně čte byly ale silnější, a tak se rozhodla nechat si jejich četbu na klid domova. Nakonec se rychle překontrolovala v zrcadle. Navenek vypadala klidně a vyrovnaně. Uvnitř však cítila zmatek, neklid a hlavou jí vířilo mnoho dalších nezodpovězených otázek, na které o sobotní noci nezbyl čas.

„Dost, že jdeš,“ houknul na ni rozmrzele otec. Jeho nálada se držela na bodu mrazu od nedělního rána, kdy Kelly odmítla rodičům povědět, co dostala za dárek, a kde vůbec celou noc s Leem byli.

„Tati, přestaň se, prosím, tvářit tak kysele. Prostě jsme jen byli venku a povídali jsme si,“ pravila rozhodně. Nechtěla, aby mezi nimi byly neshody.

„A proč nám neřekneš o čem?“ zaútočil na ni otec znovu.

Kelly v duchu zaklela. Bude si muset zvyknout na všetečné otázky a bude se muset naučit lhát. A to tak, že na výbornou. Naštěstí si byla jistá tím, že bude mít skvělé učitele. Lee a jeho rodina přeci balamutili své okolí něco málo přes dvě stě let, a zatím jim to procházelo.

„A tys vyprávěl svým rodičům, o čem sis povídal s holkama na rande?“ opáčila mu drzou otázkou a tím si zajistila alespoň několik hodin klidu. Její otec jen protáhl obličej do rozmrzelého úšklebku a už víc nevyzvídal. Doufal, že časem se všechno dozví. Jeho dcera si nyní sama potřebovala vyřešit ten vztah – nevztah, který s Leem patrně měla. On měl jen obavy o její psychiku. Byl by velice nerad, aby si musela znovu prožít zklamání, jaké zažila s Jackem Porterem.

„Už musím běžet. Uvidíme se večer.“ Kelly nečekala na další křížový výsledek, který by dozajista přišel ze strany její

matky a vyběhla do mrazivého lednového pondělního rána. Zhluboka se nadechla chladného vzduchu a vydala se do práce.

Ve W.I.M. se dočkala vřelého přivítání stran svých kolegů. Zdálo se, že za tu krátkou dobu, co tam pracuje si ji oblíbilo mnoho jejích spolupracovníků. S několika z nich prohodila pár slov, a pak se odebrala do druhého patra, aby v kanceláři zjistila, co že ji čeká za úkoly.

Místnost byla bez věčného Leeova a Sheilyna popichování prázdná a tísnivě deprimující. Na svém stole našla papír a na něm byl úhledným Leeovým rukopisem sepsán seznam úkolů, které má za jejich nepřítomnosti splnit. Tu a tam doplnila něco Sheila svým rozmáchlým písmem.

„Tak se mi zdá, že jste měli strach, abych se tu nenudila,“ mručela si pro sebe Kelly, když pročítala soupis. Pro jistotu otočila list papíru na druhou stranu a zhluboka si oddychla, když zjistila, že je prázdný. Její pozornost však upoutal další list, na kterém byla tužkou namalována nádherná růže. Pod ní bylo Leeovou rukou napsáno: „Pro osamocenou krásku. Nezlob tady beze mě.“ V tu chvíli se dívce na tváři usadil spokojený úsměv a její den nabyl nových rozměrů. Ten nečekaný projev romantiky jí vlil nový elán do žil. Zlehka si přitiskla kresbu k srdci.

„Vida. Umíš se snažit, když chceš,“ ušklíbla se a přemýšlela, jestli to maloval už v pátek, nebo až po jejich rozhovoru. Nakonec usoudila, že je to vlastně úplně jedno a s chutí se pustila do práce.

Po obědě se Kelly vydala do školy. Šla tam s pocitem naprostého uspokojení, jelikož se jí podařilo splnit mnoho úkolů ze seznamu. Navíc se jí konečně ozvala Sheila, že jsou v pořádku, a že zavolá, až bude mít volnou chvíli.

Zkouška sestávala z písemné a ústní části. Zvládla ji na výbornou. Radost jí kazil jen fakt, že její kamarádky si nevedly tak skvěle jako ona. Marcy prolezla s odřenýma ušima a Janette nezvládla ústní přezkoušení.

„Naši mě zaškrtí,“ úpěla Kellyina světlovlasá přítelkyně a byl na ni docela žalostný pohled.

„Neblázni. Od čeho máš další pokusy? Zajdeme na kafe a za chvíli ti bude líp,“ konejšila ji Marcy.

„Jen běžte, holky. Já musím domů, mám ještě nějakou práci.“ Kelly odmítavě zavrtěla hlavou.

„Práci?“ Marcy podezřívavě pozvedla obočí. „Nebo snad rande, co?“

„No, nedivila bych se. Lee je do tebe blázen. To mi věř. Když mi i v té nejintimnější chvíli a v totální opilosti říkal tvým jménem,“ ušklíbala se Janette a tatam byla její lítost nad pokaženou zkouškou.

Kelly protáhla obličej do znechuceného úšklebku. Tuto informaci opravdu nepotřebovala znát. Nerada myslela na to, že Lee a Janette spolu spali.

„Lee včera odletěl na tři neděle do Ameriky, takže ne, žádný rande.“ Kelly opět pocítila úzkost pramenící z toho, že ji opustil na tak dlouhou dobu. Co když se nevrátí? On si to mohl s klidem dovolit.

„A chodíte spolu?“ nedala se odbýt Janette.

Kelly nerozhodně pokrčila rameny. „Já nevím,“ pravila nakonec. „Už opravdu musím jít. Mějte se.“ S těmi slovy se od nich odvrátila a rychlými kroky se vzdalovala. Bylo jí nad slunce jasné, že svým prohlášením zamotala oběma kamarádkám hlavu. Pravdou však bylo, že ona opravdu stále netušila, co to mezi nimi je. Jak řekl Lee, konečné rozhodnutí bude na ní. A aby se mohla definitivně rozhodnout, potřebovala přečíst jeho deníky, a proto chtěla být co nejdříve doma.

„Ahoj, Kelly,“ přivítala ji matka mezi dveřmi.

„Ahoj, mami,“ odpověděla a s jistou dávkou nervozity absolvovala rozhovor s matkou o práci a o škole. Když ukojila její zvědavost ohledně zkoušky, omluvila se a vypařila se do svého pokoje. Unaveně ze sebe shodila oblečení a dala si

rychlou sprchu. Pak se zachumlala pod peřinu a otevřela Leeův první deník, ten v hnědých, kožených deskách. Velkou část z něj si stihla přečíst už v Nice, a přesto u něj strávila většinu noci a valnou část dalšího dne. Mnoho z popisů jeho erotických dobrodružství vhánělo dívce červeň do tváří a nutilo její srdce, aby bušilo o několik tepů rychleji. Byla přesvědčená o tom, že jeho spisy by mohly aspirovat na titul největší erotický román na světě. Aby mu ale nekřivdila, musela uznat, že i vyprávění o jeho všedních dnech bylo záživné. Rychle si udělala obrázek o tom, jak moc měl rád svoji sestru a matku a nenáviděl otce. A především pochopila, jak moc miloval Empire Crus. Ještě než se pustila do čtení jeho druhého deníku, dopřála si několik hodin neklidného spánku.

„Neměla bys to s tím učením tolik přehánět,“ promlouval jí následujícího rána otec do duše, když si v kuchyni vařila kávu.

„Neboj, tati, občas si i čtu,“ odpověděla mu a celá nervózní čekala, až voda v konvici dovaří. Nemohla se dočkat. Měla strach, a zároveň se těšila, až se začte do Leeova červeného deníku.

„Dobře, tak se uvidíme večer.“ Otec dal dceři pusu na tvář a Kelly se spěšně odebrala do svého pokoje. Ustrkla z hrníčku a chystala se otevřít zápisník, když v tom ji přerušilo zvonění mobilu. Jméno na displeji jí prozradilo, že volá Sheila. Dívka s kamarádkou několik minut hovořila, ale pak se omluvila s tím, že se musí učit. Byla ráda, že jsou oba její kolegové v pořádku a podle Sheilyna tónu hlasu si pracovní výlet opravdu užívali. Pak už měla konečně klid a mohla se nerušně ponořit do historie Leeova upírství.

4. prosince 1810

Všechno mě bolí. Kosti v těle jsem měl už po několikáté dolámané a rozhodně mi nepříjde, že bych se nějak zlepšoval, ačkoliv Lothar na mě a moji rodinu píše jen samé chvály. Dnes

jsou to čtyři měsíce, co jsme opustili moji rodnou Francii. A přesně čtyři měsíce trvá náš výcvik. Jsem zatraceně rychlý a mám neskutečnou sílu. Lothar říká, že můj problém je v tom, že nad vším příliš přemýšlím. Radí mi, abych nechal vyplout na povrch ty primitivní pudy, které ve mně, kdesi hluboko, dřímají. Já mám ale pocit, že když to udělám, přijdu o poslední zbytky lidství, které, jak doufám, si ještě uchovávám. Ovšem pokud jsem o ně nepřišel už tehdy na Empire Crus, kdy mě Jolanta změnila.

Už chápu, proč tu sedím a čmárám do deníku. Nemám se komu svěřit. S Jolantou je to téměř a výhradně o sexu. Když nejsem v její posteli, jsem na cvičišti nebo ve studovně. Její nejbližší nechápou, proč mi poskytuje tolik vzdělání a po pravdě, ani já ne. Cítím jejich nenávisť, nemají mě rádi a z nepochopitelných důvodů se mě bojí, ačkoliv jsem zatím jen pouhý Jolantin pěšák. Moje sestra a rodiče mě také nemají příliš v lásce. Obviňují mě za to, co se jim stalo. Nikdo z nás to nechtěl. Navíc se s nimi vidám jen zřídkakdy. Je to součástí výcviku. Jediný, kdo mi zbývá pro diskuse, je Lothar, můj učitel a průvodce novým životem. Upřímně, mám ho celkem rád a zdá se, že on mě taky docela dobře snáší. Jeho nedostatkem je to, že nemá potřebu se mnou filozofovat o životě.

„Moc přemýšlíš, Lee. To není pro upíry tvého stupně typické,“ vyčítá mi vždycky. Lothar nade mnou a nad mojí rodinou neustále krouží hlavou. Podle něj se z nás měly po přeměně stát krvelačné zrůdy bez všech emocí, zaměřené jen na způsob, jak si opatřit potravu. Namísto toho v nás zůstala naše civilizovanost. Lothar jednou poznamenal něco v tom smyslu, že jsme výjimeční, a že měla Jolanta pravdu. Já se neptal, co tím myslel.

Být upírem se mi líbí, ale dnes nejsem ve své kůži. Neustále se mi vracejí vzpomínky na první hodiny mého nového života. Tíží mě to a já mám potřebu se někomu svěřit. Zdá se, že sněhově bílé listy tohoto deníku jsou pro to jako stvořené.

Když jsem se to ráno probudil, cítil jsem se divně. Vášnivá noc strávená s Jolantou byla to nejskvělejší, co jsem kdy zažil a já se měl sbalit a zmizet pryč od svojí rodiny, snoubenky a vůbec svého dosavadního života. Mým cílem byla Amerika, ale to všechno mi najednou připadalo malicherné. Něco mi napovídalo, že nikam nepojedu, a že žádná svatba nebude. Moje tělo jako kdyby mi nepatřilo. Vždycky jsem měl vytrénovanou postavu a skvělou kondici, ale toho rána jsem měl pocit, jako kdybych byl z ocele a nic mi nemůže ublížit. Moje smysly se zostrily. Cítil jsem a slyšel jsem to, co bych jindy těžko vnímal. Nejhorší však bylo to příšerné pálení v krku. Jako kdyby mi hrdlo rozežíral louh. Ten palčivý pocit nezahnala ani voda, ani víno. Z přízemí se ozval vyděšený křik a divoký smích, a pak se ve dveřích mého pokoje zjevila ona. Nádherná a neuvěřitelně žádoucí. Do nosu mě udeřila její omamující vůně. Její osoba na mě působila tak intenzivně, že mě cosi nutilo padnout před ní na kolena. Přešla ke mně a něžně mě pohladila ve vlasech. Ukazováčkem mi nadzvedla bradu a donutila mě, abych se jí podíval do očí. Zvláštní bylo to, že mi její dotek najednou nepřipadal tak studený. Zdálo se, jako kdyby se naše tělesné teploty srovnaly.

„Vstaň,“ pravila měkce a já ji poslechl.

„Cos to se mnou udělala?“ zeptal jsem se opatrně. „Mám hroznou žízeň.“

„To je v pořádku, lásko,“ broukla a něžně mě políbila. „Na, pij. To ti svaží hrdlo,“ dodala a nabídla mi sklenku od vína. Podle pachu jsem však okamžitě věděl, že to, co v ní je, víno není. Bylo to něco mnohem lahodnějšího a ta vůně mě doháněla téměř k šílenství. Byla to krev, čerstvá, ještě teplá a neuvěřitelně chutná. S pocitem naprosté blaženosti jsem tu nabízenou dvojku vylokal. V tu chvíli jsem zachytil svůj obraz v zrcadle a udiveně jsem na sebe zůstal zírat. Moje tvář byla stažená do ošklivé masky s dominantou odhalených horních špičáků, které měly jaksi nepřírozené rozměry. Asi jsem v tu

chvíli měl být hrůzou bez sebe, ale můj mozek to přijal s naprostým klidem.

„Neměj strach, brzy se to naučíš ovládat a tvůj obličej se bude měnit podle tvého přání. Darovala jsem ti velmi vzácný dar. Dar nesmrtnosti.“

„Co moje rodina?“ tázal jsem se dál. Bylo zvláštní, že moje první myšlenky v mém novém životě patřily sestře a rodičům. Podle Jolanty jsem měl být nepřítelny hladu a nemyslet na nic jiného, než na krev.

„Právě se účastní svého prvního lovu. Jak jsem slíbila, ode dneška navždy budete spolu. Já ti budu stát po boku při tvém přerodu z obyčejného smrtelníka na mocného a vlivného upíra. A nyní je na čase, aby i ty sis ulovil svoji první oběť. Pojď.“ Jolanta mě vzala za ruku a vedla mě domem, který pro mě najednou nabyl nových rozměrů. Vnímал jsem tolik neobvyklých detailů. Společně jsme sestoupili do přízemí, kde se před několika vteřinami musel odehrát pořádný masakr. Všude ležela poházená, rozlámaná lidská těla. Vzduch byl prosycen vůní čerstvé krve. Moje sestra právě hodovala na jedné z našich služebných. Zdálo se, že nikdo neunikl vražednému řádění. Mezi těly jsem rozpoznal i Bernadette. Asi jsem ji měl v tu chvíli litovat, ale necítil jsem vůbec nic. Žádné emoce, jen obrovský hlad. Můj sluch zaznamenal, že někdo tady ještě žije. Slyšel jsem splašený tlukot jednoho vyděšeného srdce, které vědělo, že brzy přijde jeho konec.

„Neee! Pusťte mě, vy zrůdy! Dám vám všechno, co mám. Spoustu peněz. Jen mě nechte žít!“ Dva z Jolantiných průvodců mezi sebou vláčeli nešťastného Carla Le Vigan. Jeho obličej byl sinalý hrůzou, kalhoty měl pomočené.

„Co bys nám chtěl dát? Máš jen dluhy, ty nulo. Budeš dobrou svačinkou pro mého bratra,“ promluvila Mia, která právě skončila se svým krmením. Tázavě jsem se podíval na Jolantu.

„Ano, je tvůj. Zabij ho, napij se a završ tak moje dílo. Ukaž, co v tobě je,“ pravila. Přesunul jsem se pohledem z Jolanty na Carla a zaposlouchal se do tepu jeho srdce. Byla to rajská hudba. Konečně se mu podařilo vykroutit ze železného sevření a dát se na útěk. Předě mnou však neměl šanci. Jediným mohutným skokem jsem ho dohonil a srazil k zemi. A bez dalšího otálení jsem zabořil svoje špičáky do jeho měkkého hrdla. Nikdy nezapomenu na to, jak to křuplo, když jsem mu při tom zlomil vaz. Jeho tělo sebou ještě několikrát neklidně škublo, a pak už jsem mohl v klidu hodovat na jeho krvi. Proudila mi do krku. Teplá, nasládlá a neskutečně lahodná. Rozlévala mi tělem novou energii. V tu chvíli jsem pocítil čistou radost ze zabíjení. Věděl jsem, že se mi ten nový život bude líbit.

„Fuj,“ zhnusila se Kelly. Musela přestat číst, protože to bylo poprvé, co se jí u Leeových deníků zvedl žaludek. Byla ráda, že nesnídala, protože by jinak určitě všechno vyzvracela. A to byla teprve na začátku. Dopila svoji kávu, aby se trochu uklidnila a se staženými útroby se vrátila k jeho zápiskům.

„Výborně,“ ohodnotila mě Jolanta, když jsem si malíčkem labužnický setřel krev z koutku úst. Nestydím se přiznat, že bych si v tu chvíli dal ještě další porci, ale všichni kolem už byli mrtví. Podařilo se mi zatáhnout zuby a vrátit tak svoji tvář do původní podoby a Jolanta nadšeně zatleskala.

„Tady jsme skončili, má paní. Je čas jít,“ promluvil k Jolantě Lothar.

„Ale kam?“ podívala se moje matka. Bylo to vůbec prvně, co jsem se podíval na svoje rodiče. Jako nesmrtelní byli krásní. Něco mi však říkalo, že tohle nebude život pro ně.

„Na otázky bude dost času později. Zapalte to tady!“ poručila Jolanta a vedla nás pryč z domu. Její služebníci splnili rozkaz a brzy nás dohonili. Odváděla nás olivovými

háji. Pryč od starého života, směrem k novému. Měl jsem nutkavý pocit otočit se a podívat se, co se za mými zády děje. Udělal jsem to a zůstal oněměle stát. Empire Crus bylo za tu krátkou chvíli celé v plamenech. Horoucí peklo stravovalo dům a mrtvá těla v něm. Nikdo se nikdy nedozví, co se stalo. Jolanta to měla dobře promyšlené. Všichni si budou myslet, že jsme zahynuli s veškerým naším služebnictvem. Jak jsem se díval na to, jak plameny stravují místo mého mládí, mého lidského života, místo, kde jsem prožil plno strastí, ale i radostí, přepadla mě náhlá lítost. Ta emoce mě téměř srazila na kolena, jak byla silná. Svírala mi útroby a drtila mé nebijící srdce. Chtěl jsem plakat, ale nešlo to. Upíři totiž nemají zachovanou tuto slabost prozrazující schopnost.

„Jdeme!“ Lothar mě popadl za rameno a silně se mnou zatřásl. Vztekle jsem se mu vytrhl a podíval zpříma do očí. Pak jsem ovládl svoji zlobu, která zatlačila pocit lítosti kamsi hluboko, a následoval jsem ho.

„Sakra! Budou s tebou jen problémy,“ vrčel si pro sebe, ale mě už nechal být. Moje poslední myšlenka před tím, než jsme opustili naše pozemky, patřila Viollet, mojí staré chůvě. Ona přežila. Měla štěstí, že v době masakru nebyla na panství. Strávila noc ve městě. Měla ještě nějaké zařizování a měla se vrátit až na moji svatbu. Opět mě přepadly výčitky svědomí. Ona bude žalem bez sebe, až se dozví, že její milovaná rodina je mrtvá. Strávila ve službách Carpenterů celý svůj život a pro mě byla téměř jako druhá matka. Kdyby tak bylo možné ji nějak informovat o tom, že jsem všichni v pořádku. Uvažoval jsem nad tím, jestli je normální, aby upír takhle přemýšlel. Usoudil jsem, že ne a následoval jsem své druhy.

Doufal jsem, že mě ty divné pocity, které jsem měl ten den, opustí. Namísto toho přetrvaly. Jsou pohřbené hluboko ve mně a někdy chtějí ven. Tak jako dnes. Už dávno jsem pochopil své emoce. Stejně jako moje smysly i ony se zостřily. Mnohem intenzivněji vnímám radost, zlobu, bolest, smutek,

vzrušení...Všechno je pro mě tak nové. Moje lidské tělo bylo tak křehké, zranitelné a nedokonalé. Namísto toho mám teď tohle, upíří, které je perfektní. I můj mozek se zdokonalil. Do detailů si pamatuji všechno ze svého lidského života a bez chyby si umím vybavit téměř každou minutu svého upířského bytí. A mám skvělou paměť. Stačí mi jednou si něco přečíst, a už to nikdy nezapomenu. Nu, jak říká Lothar, asi jsem opravdu výjimečný.

A do háje! Koukám, že jsem hodinu, kterou jsem měl strávit studiem nežáživného životopisu jednoho upířího krále, promarnil pitomým psaním. Jolanta se bude zlobit.

19. ledna 1811

Včera jsme přijeli do Athén, Jolantina rodného města. Má tady zřízeno svoje hlavní sídlo. Někteří z jejích nejbližších nejsou příliš nadšeni. Tvrdí, že je Řecko v létě příliš horké, a že si Jolanta měla vybrat spíš sever. Teď je zima a je tu příjemně. A ani léta se nebojím. Mám teplo celkem rád, ačkoliv přílišné vedro mě vysiluje stejně jako moje ostatní druhy. Je to další z řady anomálií v mém chování, které nedají Lotharovi spát. Stejně jako moje potřeba spánku. Prospím toho mnohem víc, než kterýkoliv jiný upír. Podobně je na tom i zbytek mojí rodiny. To mi připomíná, že jsem včera po dlouhé době hovořil s Miou. Zdála se být v pořádku a celkem spokojená. Větší starosti mi dělají rodiče. Prý se těžko vyrovnávají se svojí novou identitou.

Můj výcvik pokračuje podle plánu. Moje tělo neustále sílí a moje smysly se taktéž den ode dne zlepšují. A mám stále větší hlad. Prý je to normální. Jolanta se zatím neodvažuje nechat mě lovit na vlastní pěst a kořist mi dováží. Včera mi poslala pěknou mladou holku. Až mi bylo líto, že ji mám zabít. Možná jsem si s ní mohl napřed užít trochu legrace. Ale Jol by asi žárlila. Zdá se, že její postel teď zahřívám výhradně jen já. Asi

je do mě zamilovaná, což je od ní pěkná pitomost. Nechci, aby mě milovala. Nic k ní necítím. Mám to s ní rád v posteli, to je všechno. Jo, a pak je to tu divné pouto, které nás pojí. Lothar říká, že Jolanta je alfa. To znamená hlava celého našeho společenství, a proto ji musíme poslouchat. Máme v sobě hluboko zakořeněné, že to co řekne ona, je zákon. Nevzepřeme se jejím přáním a nevztáhneme na ni ruku, i kdybychom sebevíc nesouhlasili s jejím názorem. Když mi to Lot vysvětloval, tak divně se na mě díval. Četl jsem v jeho očích pochybnosti. Slyšel jsem ho, jak říká Jolantě, že já nejsem stvořený pro poslouchání, ale pro velení, a že se mnou bude mít velké starosti. No, už mě ty jeho keci fakt unavujou. Vždyť za celou tu dobu, co jsme spolu, jsem se Jolantě ani jedinkrát nevzepřel. Nevidím důvod. Ona je moje královna. I když, dnes ráno jsem jí lhal, ale to je něco trochu jiného.

„Jak ti chutnala včerejší večeře?“ optala se mě, když jsme spolu leželi v posteli po jednom obzvláště divokém čísle. Věděl jsem, že se ptá na tu holku a ne na ústřice a chobotnice.

„Fajn. Akorát příště by mohla být méně žádoucí,“ brouknul jsem a pohrával jsem si s jejími havraními vlasy.

„Máš snad myšlenky na nevěru? To bych ti neradila, fešáku.“ Úkosem se na mě podívala, a pak mě bleskově uvěznila pod svým krásným, pružným tělem. Dívala se mi do očí a dychtivě očekávala moji odpověď.

„Ne,“ zalhal jsem s profesionální sebejistotou. „Ty jsi jediná, po které toužím,“ Až jsem se divil, že se mi nepráší od pusy. Jol mi to všechno věřila. Nevím proč. Nechal jsem ji v její nevědomosti. Přenesl jsem si svoje neřesti z minulého života i do toho současného. Jak by řekl můj otec, pořád jsem byl děvkař a rád jsem se otočil za hezkou holkou. Ani cigarety jsem si tak úplně neodpustil. Když jsem věděl, že se s Jol neuvídím delší dobu, tu a tam jsem si zakouřil.

„To je dobře,“ zamumlala a něžným polibkem přetrhla proud mých myšlenek. Bylo toho tolik, co jsem chtěl vědět, ale

kdykoliv jsem byl s ní na mnoho slov nedošlo. Říkala, že od toho mám Lothara. Jeho úkolem bylo zodpovědět všechny moje všetečné otázky. A že jsem ho někdy doháněl k čirému šílenství. Tak třeba moje otázka, jak je možné, že funguje moje mužství, když mi vlastně v těle neproudí krev ho poslala do kolen. Následující den mi přinesl štos spisů pojednávající o fyziologii upírů. Stejně jsem se nic nedozvěděl. Všichni rádoby učenci nakonec dospěli ke stejnému závěru. Upíří tělo je unikátní a naprosto nepochopitelné.

„Proč mě nemají rádi?“ zeptal jsem se mezi jednotlivými polibky. Moje ruce nedočkavě bloudily po jejím těle, přesto jsem chtěl znát odpověď. Tázavě se na mě zadívala.

„Marco, Lucas a další. Cítím to z nich. Přijde mi to jako respekt okořeněný špetkou nenávisti.“

„Marca jsi vyšoupl z mojí postele, tak se nediv. Žárlí na tebe. A ti ostatní? Vědí, že jsi mnohem silnější, než všichni dohromady. Mají z tebe strach. A už dost slov. Udělej mi to, jsem nedočkavá.“

No, poslechl jsem ji. A potom ještě třikrát. Pak mě vyhnala, abych nezanedbával svůj výcvik. Už i tak Lot nadával, že mě příliš rozptyluje. Každopádně mi náš krátký rozhovor poskytl mnoho námětů k přemýšlení. Tak oni se mě bojí? Toho by se někdy v budoucnu dalo využít.

„Lee, ty jsi vážně číslo,“ šklíbila se Kelly nad jeho zápiskami. Živě si dokázala představit Lotharovo překvapení, když mu položil onu všetečnou otázku. Pak se ale zamračila. Rozhodně neměla potřebu číst si o jeho postelových hrátkách s Jolantou. Neměla tu ženu ráda. Ona mu ublížila a pravděpodobně ne málo. Dívka doufala, že se brzy dozví, co mezi nimi vytvořilo tak zlou krev. Na druhou stranu musela uznat, že kdyby ho Jolanta nezměnila, nikdy by se s ním nesetkala, a to by považovala za krajně politováníhodné. Unaveně si protřela oči a s pocitem viny se zadívala na

hromadu učebnic. Měla by se učit na zkoušky, ale nedokázala se přemluvit. Leeovo vyprávění bylo záživnější.

11. července 1811

Měl bych se pochválit. Včera jsem při výcviku konečně porazil všechny, které na mě Lothar poslal. Dokonce i jeho samotného. Prohlásil, že tím je můj výcvik u konce. Jediný důvod, proč mě pokáral, byl ten, že jsem dva z jeho trenérů opravdu zabil. No, konečně jsem ho poslechl a přestal jsem u toho přemýšlet. Vypustil jsem ven toho démona, který ve mně kdesi hluboko dřímá. Musím říct, že ta moc rozhodovat nad životem a smrtí je úžasná.

„Jol ti to jistě odpustí,“ pravil můj učitel, když pátil dvě rozsápaná těla svých druhů, která se ještě nezměnila na prach. „Jsem rád, že já jsem tak také neskončil.“ Vycítil jsem z jeho slov respekt.

„Přestal jsem se ovládat,“ hlesnul jsem a provinile jsem sklonil hlavu. Lothar ke mně přistoupil a přiměl mě, abych se mu podíval do očí.

„Dívej se na mě, když se mnou mluvíš. Ode dneška jsme si rovni. Dnes večer bude oslava na tvoji počest. A tak trochu i na moji. Právě jsem vytrénoval nového vůdce. Silnějšího, rychlejšího a chytřejšího, než kteréhokoliv před tím.“ Lothar mi uštědřil přátelskou herdu do zad a nechal mě o samotě.

Večer byla oslava. Účastnila se jí i Mia a moji rodiče. I oni už dokončili svůj výcvik. Ovšem na nižších stupních. Nyní spadali pod moji kompetenci, stejně jako mnoho dalších. Jako vůdce jsem převzal zodpovědnost za velkou část Jolantiných lidí. Konečně jsem se cítil absolutně spokojeně. Stál jsem na společenské úrovni výše, než můj otec a mohl jsem mu beztretně poroučet. To na mojí tváři vykouzilo potěšený úsměv.

Součástí našeho oficiálního přijetí mezi upířskou smetánku bylo i naše oceňování. Všichni, kdo patřili k Jolantě, nosili na spodní straně levého zápěstí značku v podobě vytetovaného hada, požírajícího slunce. To moje je ještě doplněno kopím, prohnáním skrze slunce, symbolizující moje vůdcovství a drobnou korunkou na hlavě hada, o níž nemám tušení, co znamená. Každopádně je to asi chyba, jelikož Marco se hodně rozčilil na tvůrce mé kérky.

„Ty idiote! Nevíš, že korunku nosí jen vládci?! To jako král, nebo královna?! Naše paní ti za tu chybu jistě utrhne hlavu!“ řval na něj tak hlasitě, aby na sebe strhnul všechnu pozornost.

„To se pleteš, neutrhne. Plnil jsem její rozkazy.“ S těmi slovy se pustil do vypracovávání tetování zbytku mé rodiny. Marco tiše zuřil, ale už neřekl ani slovo. Se zaťatými pěstmi odešel do noci. Zato Lothar si mě prohlédl od hlavy až k patě s neskrývaným zájmem, jako kdybych tušil, co má Jol v úmyslu. Lehce jsem pokrčil rameny. A pak jsem si v jeho tváři přečetl překvapení, a pak snad i pochopení. Bez jediného slova odešel za Jolantou a živě s ní o něčem diskutoval. Kolem mě bylo tolik hluku, že jsem nebyl schopný zaslechnout o čem hovoří, ale podle jejich občasných pohledů, které zabloudily mým směrem jsem usoudil, že mluví o mně. Nelíbilo se mi to. A stále z toho jsem trochu v rozpacích. Jolanta mi v noci odmítla cokoliv vysvětlovat.

„Neptej se,“ řekla. „Já vím, co dělám,“ dodala. A víc jsem z ní nedostal. A zdá se, že ani nedostanu. Odmítá na toto téma se mnou jakkoliv diskutovat, stejně tak i Lot. Co je ale zvláštní, je fakt, že mi všichni začali prokazovat nečekanou úctu. Dokonce i Marco, který mě vždycky nenáviděl a nenechal si ujít příležitost, aby na mě měl uštěpačné poznámky, se zklidnil. Téměř to vypadá, jako kdybych stál na společenském žebříčku těsně pod Jolantou. Sakra, někdo jde. Musím končit.

Tak koukám, že už je to víc jak dva roky, co jsem napsal poslední zápis. Utíká to a dva roky života pro mě téměř nic neznamenají. Poslední dobou nemám příliš času. Pilně se věnuji splnění Jolantina největšího snu. Tím je likvidace Samuela, jejího bývalého manžela, a sjednocení všech upírů pod její vedení. Není to jednoduché poslání. Vystopovat toho proklatce mi dalo zabrat a nakonec nám stejně unikl. Mám z toho lehký pocit zmaru, ale nakonec ho jednou dostaneme.

Bylo to přede dvěma měsíci, kdy jsem po náročném pátrání zachytil jeho stopu na předměstí Říma, která mě po dalším zdoluhavém průzkumu zavedla do jedné malé vesničky v podhůří italských Alp. Moje likvidační četa prohledala celou vesnici, ale po Samuelovi nebylo ani stopy. Zbyl po něm jen ten jeho typický pach, který už jsem si nemohl s ničím splést.

„Byl tady. Ještě před několika hodinami,“ prohlásil jsem směrem k Jolantě, která mě doprovázela.

„Věděl, že přijdeme. Cítí, že nás má v patách. Srovnejte to tady se zemí,“ prohlásila nenávistně. Její přání jsme vyplnili v několika následujících minutách. Povraždili jsme, co nám přišlo pod ruku, lidi, upíry žijící mezi těmi lidmi i domácí zvířata. Procházel jsem se tou spouští a pod nohama mi křupaly vysáté tělesné ostatky. Netečně jsem přihlížel, jak moji druzi házejí na oheň polámaná dětská tělíčka a znásilněné ženy. Někteří vesničané se ještě snažili odolávat našemu náporu, ale neměli šanci. Utichly výkřiky, prosby o milost i pláč. Kolem nás se rozhostilo mrtvolné ticho rušené jen praskajícím ohněm.

„Tyhle dvě jsou poslední, pane. Dobře se schovávaly,“ pravil jeden z mých věrných, když přede mne předvedl mladou ženu a její dceru.

„Zabít,“ zasyčela zlostně Jol. „Nechceme žádné svědky.“

„Nebojím se vás, vy zrůdy,“ zavrčela žena a všemi možnými způsoby se snažila vykroutit svým věznilům.

„Ale to bys měla,“ řekl jsem s ledovým klidem a lehce jsem jí přejel prstem po tváři. Neucukla, ale její srdce začalo bít o něco rychleji. Ať už říkala cokoli, každý má strach ze smrti. Vždycky to končí stejně. Lidské srdíčko splašeně bije na poplach.

„Já půjdu do nebe a vy do pekla. Proklínám vás.“ Víc říct nestihla. Dlaň, kterou jsem měl v tu chvíli položenou na jejím hrudníku zmizela v jejích útrobách.

„Pozdravuj v tom svém nebi,“ komentoval jsem to chladně s jejím ještě bijícím srdcem v zakrvácené ruce. „Nechte si chutnat. Děcko je moje,“ dodal jsem ke svým druhům, kteří se lačně vrhli na svoji kořist. Vůně krve je doháněla k šílenství, stejně tak i mě, ale já se umím ovládat.

„Ty se taky nebojíš?“ zašklebil jsem se na malou holčičku a ukázal jsem jí své špičáky. Děvče stálo jako přikované. Vědělo, co přijde. Její osud byl neodvratný. Rukou jsem ji pohladil po tváři a zanechal tak na světlé pokožce šmouhy od krve. Na jejím drobném krčku jsem nahmatal puls a na pár vteřin jsem se zaposlouchal do zvuku jejího srdce. Pak jsem jí jedním plynulým pohybem zlomil vaz a vysál z ní veškerou životadárnou tekutinu. Její bezvládné tělo jsem pak odhodil do plamenů k její nebojácné matce.

„Užil sis?“ zeptala se Jol a něžně mi malíčkem otřela koutek úst, kde ulpěla kapka krve.

„Dostaneme ho, to ti slibuji,“ pravil jsem rozvážně a sledoval jsem hustý, mastný dým valící se z ohňů. Vzduch prosytil nasládlý puch pálených těl.

„Ne!“ vykřikla Kelly a se zhnusením odhodila deník na postel. Tak, tak doběhla do koupelny. Padla na kolena před záchodovou mísu a hlasitě zvracela. Křečovitě svírala okraje